

Ce tăvălug de gânduri

Alex Dospina

Ce tăvălug de gânduri, noapte zbuciumată,
Eu, trupul tău, Zeiță, nu-l voi uita vreodată
S-a spulberat iubirea ca și cum n-ar fi fost,
Și nu mai am pe lume, de astăzi niciun rost.

Ce tăvălug de gânduri, ce-absurdă încercare
Să vezi iubirea vieții topindu-se în în zare,
Povara-i mult prea mare, mă simt abandonat,
Dar știu, de astă-dată doar eu sunt vinovat.

Ce tăvălug de gânduri mintea impresoara,
Si-n depărtări, ce jalnic se-aude o vioară,
Dar marea fremaătândă, cu al său rece val
Parcă mă trezește din cel absurd coșmar,

Ce tăvălug de gânduri, zac pe nisipul fin,
Cătând pe cerul nopții o urmă de destin
Pe care să-l invoc în cel din urmă ceas,
Mă amagesc, desigur, e tot ce mi-a rămas!